

10 И тамъ ще ме настави рѣката Твоя, и десницата Твоя ще ме държи.

11 Ако речемъ: но темнината ще ме покрѣе, и нощта ще бѣде свѣтлина около мене:

12 И таа темнина не покрѣва (нищо) ꙗко Тебе: и нощта е свѣтла както деньо: (въ Тебе) темнината (е) както свѣтлината.

13 Защото Ты си сотворилъ утробыте мои: и обвилъ си ме въ чрево то на-майка ми.

14 Ще Те ꙗко снословимъ, защото страшнъ (и) чюднъ самъ созданъ: дивни (сѣ) дѣлата Твои: и дѣшата ми твърде добръ познава (това).

15 Не се скрѣха костите ми ꙗко Тебе, когато се создавахъ въ тайното, (и) въобразвахъ се въ най ниските (страны) земни.

16 Невобразното на-тѣлото мое видѣхъ очите Твои: и въ книгата Твоя сичките тѣа бѣха написани, (каквото и) дните (въ които) се начертавахъ, и като ни едно ꙗко тѣхъ (не съществуваше.)

17 Колкѣва обаче многоцѣнни сѣ въ мене совѣтите Твои, Боже! колкѣва се вголѣми числото имъ!

18 (Ако) искахъ да ги изкроимъ, превосхождатъ песокатъ: пробѣждамъ се, а ꙗкоше самъ заеднъ съ Тебе.

19 Истинно ще изморишъ нечестивыте, Боже: отдалечетесе прочее ꙗко мене, мѣжѣ кръвници.

20 Защото говорятъ на Тебе нечестивы: вразите Твои ꙗко ꙗко приматъ (името Твое) на все.

21 Не ненавиждамъ ли, Господи, ненавиственныцыте Твои? и не гнѣвамъ ли се на оныа които се вдигатъ на Тебе?

22 Госъ совершенна ненависть ненавиждамъ ги: за неприѣтели ги имамъ.

23 Искѣси ме, Боже, и познай срдцето ми: испытай ме, и наѣчи помышленїята мои: